

Keď ti celý svet hovorí, ako sa máš správať,
tak ho proste zmeň.

**AKO
BYŤ
DIEVČAŤOM**

**Candace
Bushnell**

**COO
BOO**

**Katie
Cotugno**

Ako byť dievčaťom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Candace Bushnell a Katie Cotugno

Ako byť dievčaťom – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

COO

BOO

**AKO
BY
DIEVČAŤOM**

AKO BY.† DIEVČAŤOM

Candace Bushnell a Katie Cotugno

Z angličtiny preložila Denisa Ghaniová

COO
BOO

Candace Bushnell & Katie Cotugno: Rules for Being a Girl
Copyright © 2020 by Alloy Entertainment and Candace Bushnell
Published by arrangement with HarperCollins Children's Book,
a division of HarperCollins Publishers.
Translation © Denisa Ghaniová, 2021
Cover Design © Katarína Hutníková, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2343-5
ISBN e-knihy 978-80-566-2414-2 (1. zverejnenie, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2415-9 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2413-5 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

Venujem drahej, dravej priateľke Jeanine Peplerovej.

– CB

*Venujem malej Colleran, ktorá mi rástla pod srdcom,
kým sme písali túto knihu.*

– KC

Prvá kapitola

„A to,“ dopovie pán Beckett, učiteľ pokročilej angličtiny, oprie sa s prekríženými nohami o okraj katedry na tretej hodine a v tmavých očiach sa mu zaleskne, „je príbeh o tom, ako sa spisovatelia Hemingway a Fitzgerald stali najznámejšími priateľmi-nepriateľmi v dvadsiatom storočí. Uznávam, že táto informácia vám zrejme nebude užitočná na skúške, lebo z nejakého dôvodu netestujeme vaše znalosti o storočných vydavateľských klebetách, ale môžete ňou ohúriť kamarátov na párty.“ Uškrnie sa, vstane a vytiahne si zo zadného vrečka tmavomodrých plátenných nohavíc fixku na bielu tabuľu.

„Dobre a teraz sa porozprávajme o domácej úlohe.“

Celá trieda kolektívne zastoná a Bex – tak ho voláme – nad nami zalomí rukami, že sme skupina ufnukancov, a potom nám nakáže prečítať za dnešný večer prvých štyridsať strán knihy *Zbohom zbraniam*.

„Ani sa nenazdáte, ako rýchlo vám to prejde,“ prisľúbi a skrúti fixku medzi prstami ako kúzelník balíček karát. „Jedna z najlepších vecí na Hemingwayovi – a tých je pomerne veľa, porozprávame sa o nich zajtra – je to, že nemá v láske dlhé či komplikované slová.“

„Tak to je dobre,“ ozve sa Gray Kendall, dlhonohý hráč lakrosu, ktorý prišiel na našu školu v septembri. Rozvaľuje sa na stoličke o niekoľko miest za mnou a na líci sa mu na krátky okamih zjaví jamka. „Ani ja ich nemám v láske.“

Napokon zazvoní na koniec hodiny a všetci sa šuchceme k dverám.

Po linoleu škrípu nohy stoličiek a chodbou sa vznáša vôňa kuracích sendvičov z jedálne.

„Ideme?“ opýtam sa Chloe, keď zastanem pri jej stole v prednej časti triedy. Na perách má svoj typický červený rúž, na očiach obrovské hipsterské okuliare a svetlé vlasy jej splývajú v jemných vlnách na pleciah. Na golier blúzky, ktorá je súčasťou našej školskej rovnošaty, si pripla drobný odznak v tvare ružového plameniaka.

„Hm,“ hlesne a zahľadí sa ponad mňa na Bexa, ktorý zotiera tabuľu. Elegantné plecia sa mu napínajú pod sivým kašmírovým svetrom.

Prekvapene zdvihnem obočie, že naňho takto očividne zíza, a ona na mňa vystrúha grimasu.

„Hej, podme.“

„Okej. Dobre.“ Zveličene prikývnem a prehodím si školskú tašku cez plece. Práve sme na odchode, keď k nám Bex zdvihne pohľad.

„Ach, Marin, ahaj,“ pozdraví ma a previnilo pokrúti hlavou. „Dnes sa mi znovu podarilo zabudnúť tú knihu. Veríš tomu? No zajtra ti ju určite prinesiem.“

„Ach! Netrápte sa,“ usmejem sa.

Bex mi už skoro dva týždne sľubuje, že mi požičia svoj výtlačok knihy *Opravy*, o ktorej tvrdí, že sa mi bude páčiť, ale stále mi ju zabúda doniesť.

„Doneste mi ju, keď si na ňu spomeniete. Aj tak nemám toľko času čítať si pre radosť.“

„Viem, viem.“ Bex sa zatvári nezbedne. „Máš priveľa starostí so svojím youtubovým kanálom, kde zverejňuješ videá, na ktorých vybaľuješ veci zo škatúl, alebo čomu sa dnes pre zábavu venuje mládež.“

Padne mi sánka. „To nie je pravda!“ bránim sa, hoci telom sa mi rozlieva príjemné teplo. „Skôr som až po uši zahrabaná v domácich úlohách na hodinu pokročilej angličtiny.“

„No jasné,“ usmeje sa Bex. „Odpáľte z mojej triedy. Dnes mám dozor v jedálni. Uvidíme sa tam.“

„To máte ale šťastie,“ podpichne ho Chloe.

„Hm.“ Bex sa uškrnie, odloží špongiu na rímsu tabule a utrie si ruky do zadnej časti nohavíc. „Len si ma doberajte, ale to vy ste na smiech, lebo podceňujete, aký som nadšený, že akurát dnes je deň kuracích sendvičov. Bežte už.“

Jedáleň v prípravnej škole Bridgewater je v skutočnosti kombinácia posluchárne a telocvične. Na jednom konci stojí javisko a miestnosť je plná stolov, ktoré sa dajú zložiť a odpratať do skladiska počas hodín telesnej výchovy. Pri našom stole je už celkom plno, keď sa s Chloe zjavíme. Sedí za ním podobne zvláštna

zmeska ako na Bexovej hodine – vyznamenaní žiaci aj hráči lakrosu, s ktorými sedávame, odkedy som začala randiť s Jacobom.

„Ahoj, zlatko,“ pozdraví ma a štipne ma na privítanie do boku. „Aký máš deň?“

„Kontroluješ, či netučnie?“ zasmeje sa jeho kamoš Joey a načiahne sa za mnou, akoby ma chcel štipnúť tiež.

Vyhnem sa mu, ukážem mu prostredník a prevrátim oči. „Prestaň, Joey.“ Potom štuchnem Jacoba do pleca: „Bráň moju česť, dobre?“

„Počul si dámu,“ odvetí Jacob, čo je trochu slabá reakcia na moju požiadavku, ale vzápätí si ma pritiahne do lona a vtisne mi bozk na líce, čiže o sekundu zabudnem, že sa naňho mám hnevať. S Jacobom chodím od minulej jari, lebo sme na hodine pokročilej americkej histórie náhodou sedeli vedľa seba, keď nám slečna Shahová určovala partnerov na záverečný výskumný projekt. Dúfala som, že mi prideli niekoho, kto mi dovolí, aby som ho komandovala, vďaka čomu by sme obaja získali jednotky – k tejto stratégii som sa v rámci skupinových projektov uchýľovala v podstate od prvého, ktorý som kedy dostala. Zostala som však prekvapená, keď Jacob sám navrhol, ktoré primárne zdroje by nám mohli najviac pomôcť pri vypracovaní eseje o spoločenských reformách, čo vyústili do americkej občianskej vojny. Hádali sme sa dva týždne, kým sme konečne prišli na spôsob, ako spolupracovať. Keď sme dostali jednotky, zdvihol ma do vzduchu a zakrúžil so mnou priamo uprostred hodiny.

Posadím sa na svoje miesto a vytiahnem si z tašky morčací sendvič. Kývnem Deanovi Shepherdovi, ktorý si položil pod-

nos vedľa Chloe. Tí dvaja spolu šli na začiatku tohto ročníka na pravidelné stretnutie absolventov a odvtedy dáva jasne najavo, že by s ňou rád chodil.

„Ideš v piatok na tú párty k Emily Ceratovej?“ opýta sa, so zašumením otvorí fľašu malinovky a ponúkne jej prvý dúšok.

Chloe pokrčí plecami, usilovne si šúpe mandarínku. „Premýšľala som nad tým,“ odvetí. „A ty?“

Prepočujem Deanovu odpoveď – a, našťastie, aj väčšinu Joeyho nasledovného monológu o tom, aké sexi sú Emily a jej spolutanečnice –, keď zbadám Bexa usalašeného na javisku na druhej strane miestnosti. Sedí vedľa slečny Kleinovej, učiteľky biológie, ktorá na našej škole vyučuje od septembra. Je mladá, môže mať tesne pred tridsiatkou. Má tmavé kučeravé vlasy, nosí okuliare a jej šatník zrejme pozostáva iba z dlhých košiel, ktoré si zakaždým prepáše opaskom. Na prekrížených nohách má čižmy s drevenými podpätkami, pochutnáva si na nóbl jogurte a Bex sa smeje na čomsi, čo práve povedala.

Chloe do mňa hodí mandarínkovú šupku. „Pozrime sa, kto zíza teraz,“ obviní ma a pokynie bradou k Bexovi.

„Nezízam!“ rozhorčím sa pošepky.

„No jasné. Utri si sliny, dobre?“ zasmeje sa Chloe.

Teatrálne vzdychnem. „Nemôžem si pomôcť. Ved' vieš, že neodolám mužovi v plátenných nohaviciach.“ Pozriem späť na Bexa a slečnu Kleinovú. „Myslíš, že medzi nimi niečo je?“ Klamala by som, keby som tvrdila, že s Chloe nie sme trochu posadnuté Bexovým lúboštným životom.

„Čože?“ Chloe ihneď pokrúti hlavou. „Nie.“

„Prečo nie?“ zháčim sa. „Slečna Kleinová je rozkošná.“

„Hm, asi áno.“ Nevyzerá presvedčene. „Je rozkošná, ale skôr ako hlásateľka miestnych správ.“

„Ja by som ju pretiahol,“ zapojí sa Joey nápomocne.

„Teba sa nikto nepýtal, Joe.“ Otočím sa späť ku Chloe. „Predstav si to: známkovanie prác a písomiek neskoro do noci, romantické pohľady cez celú zborovňu...“

„Preboha.“ Chloe si vloží do úst mesiačik mandarínky. „Si si istá, že nehovoriš o svojich predstavách?“ opýta sa. „Možno by si mala znovu zvážiť, či sa chceš naozaj stať novinárkou. Zdá sa mi, že tvojím osudovým poslaním je písať ľúbostné romány.“

„Veď toto je novinárčina!“ protestujem so smiechom. „Vážna investigatívna novinárčina o ľúbostných životoch našich učiteľov – najdôležitejšieho národného pokladu Ameriky –, tak ako ste ich ešte nikdy nevideli.“

Chloe si odfrkne. „Dobre, smelo do toho,“ vyzve ma a strčí šupky z mandarínky naspäť do hnedého papierového vrecúška na obed. „Ja musím ísť, dnes poobede som objednaná k zubárovi, takže odídem skôr. Zvládneš míting aj bezo mňa?“

S Chloe sme tento rok editorky školských novín *Maják* a prakticky každú voľnú chvíľu trávime s Bexom a so zvyškom kolektívu v redakcii, kde sa hrbíme nad spomalenými počítačmi alebo naťahujeme na zodratej prehnutej pohovke.

„Áno, určite. Večer ti napíšem správu.“ Zamávam jej na rozlúčku a odvrátim sa k Jacobovi, ktorý už dojedá druhý sendvič. „A čo ty? Chceš ísť na párty k Emily Ceratovej?“ opýtam sa ho.

„Jasné,“ pokrčí plecami a otvorí celofánové balenie so sušienkami Oreo. „Prečo nie?“

„Neviem.“ Chrúmem sladké pukance. „Premýšľala som aj nad tým, že by sme mohli zájsť do kina na ten film, ktorý som ti minule spomínala – ten o dvoch sestrách, čo zdedia dom.“

„Ten historický?“ opýta sa zamračene. „Nechcela by si ho radšej vidieť s Chloe alebo mamou?“

Uštipačne nadvihnem obočie. „Tým chceš povedať, že by si si radšej vypichol oči, než by si si ho mal celý pozrieť?“

„To som nepovedal,“ bráni sa Jacob a podá mi sušienku na uzmierenie. „Ak naň chceš ísť, môžeme.“

„Hej, hej.“ Viem, že to myslí vážne – Jacob je hrozný dobrák –, ale nemá zmysel nasilu ho ťahať na niečo, čo bude považovať za dievčenský a nudný film. „Tentoraz ti dám pokoj, kamoško. Párty znie fajn.“

Jacob prikývne a potom ponad moje plece ukáže na Bexa, ktorý krúži po jedálni ako ženích na svadbe, na všetkých vrhá nenútené úsmevy – od bifľošov z diskusných krúžkov až po najtvrdších bitkárov z futbalového tímu. „Ide sem tvoj obľúbenec,“ upozorní ma. „Mám sa ho opýtať, či obrába slečnu Kleinovú?“

„Bože môj,“ zhrozím sa a hodím jeho smerom pukanec, „to je nechutné. Keď som o nich hovorila, vôbec som nemala na mysli niečo také.“ No aj tak sa nemôžem zbaviť myšlienky, že keby sa Jacob otvorene opýtal Bexa, či chodí so slečnou Kleinovou, učiteľ by nám veľmi pravdepodobne prezradil pravdu. To je presne jedna z mnohých vlastností, ktoré mám na ňom tak rada – nie je posadnutý tým, aby si zachoval život mimo školy pod nejakým hlúpym rúškom tajomstva ako ostatní učitelia. Je ľudská bytosť, rovnako ako my ostatní. Minule nám napríklad v triede porozprával, ako dostal pokutu za prekroče-

nie rýchlosti, keď sa ponáhlal do školy. Zaspal, lebo sa zdržal na večierku v Bostone – oslavoval kamarátov úspech, že vydá zbierku poviedok. A v deň, keď sme sa mali fotiť do ročenky, doniesol vlastnú zo svojho posledného ročníka na škole, aby sme sa mohli zasmiať na mušľovom náhrdelníku, aký nosili na začiatku tisícročia všetci, a na ježatom účese.

Teraz na minútku zastane pri našom stole, zavtipkuje s Deanom a opýta sa Jacoba na včerajší lakrosový zápas. Lakrosová sezóna sa ešte nezačala, ale tím z Bridgewateru je veľmi dobrý, takže má špeciálne povolenie hrať v nejakej indoorovej halovej lige a môže využívať aj školské autobusy, aby sa dostal na zápasy. Každý si myslí, že hráči lakrosu sú niečo extra. Možno aj ja, ale ak mám byť úprimná, vždy ma zlostí, že to o sebe zjavne vedia.

„Dali ste si kurací sendvič?“ opýtam sa Bexa.

Učiteľ vážne prikývne. „Samozrejme,“ odvetí, načiahne sa ponad moje plece, schmatne vrecko so sladkými pukancami a dopraje si za hrst’.

„No pardon!“ protestujem, hoci mi to v skutočnosti vôbec neprekáža.

Bex pokrčí plecami. „Školská daň,“ uškrnie sa. „Sťažuj sa u kongresmana.“

Siahnem za vreckom, ale on mi ho zo žartu drží nad hlavou a smeje sa na mojich patetických pokusoch vziať mu ho. Vtom z druhej strany jedálne začujeme, ako si na javisku odkašle riaditeľ DioGuardi.

„Venujte mi, prosím, pozornosť, dámy a páni,“ spustí a zatáť päsť si pritíska k bokom ako kulturista v kreslenom seriáli. Pán DioGuardi bol učiteľ telocviku, kým sa dostal do vede-

nia, a stále tak vyzerá – v gaštanovohnedej košeli so zapínaním na gombíky sa mu vzdúvajú svalnaté predlaktia a trup v tvare opačného trojuholníka. Na krku má zavesenú pišťalku, ktorú používa, keď sme na zhromaždeniach a športových akciách príliš hluční. Niekedy si ju náhodne strčí do úst, keď premýšľa – ako bábätko cumlík. Minulý rok na Halloween sa zaňho pre-zliekli všetci hráči z lakrosového tímu.

„Venujte mi, prosím, minútu svojho času. Chcem sa s vami pohovárať o našej obľúbenej téme – o rovnošatách!“

„Ach, prekrista,“ zamrmle Bex tak potichu, aby som ho počula iba ja, potom mi cez sveter rovnošaty rýchlo stisne plece, vystrie sa a zamieri späť do prednej časti jedálne. „A je to tu zas.“

Prekvapene za ním hľadím – len zriedka sa stane, že učiteľ zareaguje tak úprimne. Dokonca ani pohodový Bex nie je výnimkou. No DioGuardi je notoricky známy svojou úchylkou pre pravidlá v obliekaní. Nikdy mi neprekážalo nosiť rovnošatu, má to niečo do seba – aspoň si nemusím každý deň lámať hlavu, čo si oblečiem –, ale v poslednom čase je riaditeľ ako posadnutý a prakticky každý týždeň sa objavujú nové pravidlá. Od dĺžky sukne cez mejkap až po povolenú veľkosť náušnic. A to ani nespomínam skutočnosť, že tieto smernice sa nikdy netýkajú chlapcov.

Pozriem na Jacoba, ale ten si pod stolom prezerá instagram. Riaditeľ ho vôbec netrápi.

„A je to tu zas,“ zopakujem a pripravím sa na dlhý prejav.

V to popoludnie sedím na starodávnej pohovke v redakcii našich novín a snažím sa vyriešiť matematický problém v učebnici, keď sa v otvorených dverách zastaví Bex. Je po piatej a naše

stretnutie sa skončilo pred pár hodinami, ale ja tu čakám na mamu, ktorá má po mňa prísť. „Ahoj,“ osloví ma a popritom hľadí na hodiny nad bielou tabuľou, „máš vybavený odvoz?“

„Ach, áno,“ prikývнем. Na sebe má koženú bundu maslovej farby, tmavé vlasy sa mu krúčia nad golierom. Koluje klebeta, že Bex si zaplatil postgraduálne štúdium peniazmi z modelingu – nejaký študent posledného ročníka vraj minulý rok vysnoril jeho fotografie na internete, aj keď s Chloe sa nám ich nikdy nepodarilo nájsť – a práve teraz by som tej klebete dokázala uveriť. „Čoskoro po mňa príde mama. Mám aj vodičák, ale s rodinou sa delíme iba o jedno auto. A sestra má dnes šach,“ pokrčím plecami.

Bex spýtavo nadvihne obočie. „Šach?“

„Moja mladšia sestra je majsterka v šachu štátu Massachusetts,“ vysvetlím trochu zahanbene. „Učí ju akýsi nevrlý stavec z Brooklinu. Za normálnych okolností by po mňa prišiel otec, ale ten má dnes stretnutie, a Chloe musela ísť k zubárke, takže...“ Zatnem zuby – nie som si istá, prečo cítim potrebu otravovať ho všednými logistickými detailmi svojho života. „V každom prípade, ktosi po mňa príde.“

Bex sa usmeje. „No tak,“ kývne hlavou smerom k parkovisku, „môžem ťa zobrať.“

„Ach.“ Pokrútim inštinktívne hlavou a potiahnem si drsné modré rukávy školského svetra až k dlaniam. „Nie, to je v poriadku, nemusíte to robiť.“

Bex pokrčí plecami. „Neponúkol by som ti odvoz, keby som to nemyslel vážne,“ podotkne nenútené. „Čoskoro budete v celej škole strašiť iba ty a pán Lyle.“

Pán Lyle je náš školník, ktorý meria viac než dva metre a desať centimetrov a má takmer rovnako široké plecia. Všetci ho poza jeho chrbát prezývajú Hodor.

„Vezmi si veci.“

Vyzriem von oknom na stmievajúcu sa fialovomodrú oblohu za borovicami a potom prenesiem pohľad späť na Bexa. „Dobre,“ vzdám sa napokon, potlačím vzrušenie a načiahnem sa za školskou taškou. „Iste. Ďakujem.“

Napíšem mame správu, aby vedela, že po mňa nemusí chodiť, a nasledujem Bexa cez prázdnu chodbu až na učiteľské parkovacie miesta. Cestou mu vysvetľujem, kde bývam. Bex jazdí na otlčenom džípe s odlupujúcou sa nálepkou politika Bernieho Sandersa na nárazníku. V aute sa vznáša vôňa kávy a na zadnom sedadle je pohodenná športová taška. Keď naštartuje motor, auto zaplní smutná gitara nejakej indie folkovej piesne – tipovala by som, že je to Bon Iver, aj keď to je zrejme jediná hudobná skupina, ktorú poznám po mene.

„Som úplná karikatúra, viem,“ kývne Bex bradou k stereu, keď vyjdeme z parkoviska. „Už mi chýba iba zálesácka brada.“

„Nie, to je okej,“ usmejem sa. „Ja zas, ako všetky dievčatá, rada stojím vonku v daždi a plačem.“

Bex sa nahlas zasmee. „To vravievala aj moja bývalá frajerka,“ pripustí. „Nazývala takéto piesne hudbou pre smutných ľudí a mŕtve psy.“

Aj ja sa zachichoce, aj keď pri slovách „bývalá frajerka“ mám pocit, akoby mnou prešiel nepatrný elektrický šok. Uvažujem, aká asi bola, či bola pekná. A najviac premýšľam nad tým, prečo sa rozišli.

S Bexom sa vždy rozpráva tak jednoducho, a to aj napriek tomu, že je učiteľ. Cestou do mojej štvrte udržiava takmer nepretržitý rozhovor – o DioGuardim a pravidlách obliekania, áno, ale spomenie aj koncert, na ktorom bol nedávno v Bostone, a autorské čítania v kníhkupectve, na ktorých by som sa podľa neho mala zastaviť.

„Takže ty a Jacob Reimer, čo?“ nadhodí a stíši hudbu, keď sa ženieme po ceste a míňame obchodné domy. „Vyzerá ako dobrák.“

„Ach!“ Neviem, kto mu o nás povedal, ale údiv sa mi zrejme zjaví aj na tvári, lebo Bex ma zveličene napodobní – vyvalí na mňa rozšírené oči a otvorí ústa v dokonalom O.

„Nič mi neunikne,“ uškrnie sa. „Vy decká si myslíte, že učitelia sú ako hluché, slepé dinosaury – že sa iba presúvame po škole a vôbec netušíme, čo sa deje.“

„Nie, ja si to nemyslím!“ ohradím sa rozhorčene.

Bex skrúti pery. „Jasné.“

„Naozaj,“ trvám na svojom a trochu sa zachichocem. „Ale áno, Jacob je skvelý.“

„Dobre.“ Bex sa obzrie cez plece a potom sa preradí do odbočovacího pruhu. Dlhými prstami nenútené spočívajú na spodnej časti volanta. „Väčšina chalanov na strednej sú v podstate chodiaci hormóny. Robíš dobre, keď čakáš na niekoho skvelého.“

Hruď mi zaleje príjemný neznámy pocit, horúci a prudký. Som rada, že mám šál. „Ďakujem,“ hlesnem a pohrávam sa so zaseknutým zipsom na vonkajšom vrecku školskej tašky – neúčinne ním šklbem.

Bex pokrčí plecami. „Je to pravda.“